

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **M. J.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Coufalem
sídlem Lidická 693/5a, 602 00 Brno

proti
žalovanému **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **K. H.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. KUOK 27847/2021, ve věci
umístění stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad H. (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 10. 2020, č. j. MUHA 4190/2020 podle § 79 odst. 1 a 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) na žádost stavebníků PhDr. D. a K. H. umístil stavbu „Rekreační chata“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území X.
2. Proti umístění stavby od počátku brojil žalobce, jakožto vlastník pozemků parc. č. XA a XB, které přímo sousedí se stavbou a pozemkem parc. č. XC, na němž se nachází přístupová cesta k umísťované stavbě. V odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítal, že se stavební úřad řádně nevypořádal s jeho námitkami, že stavebníci stavbu zahájili bez příslušného povolení, že příjezdová cesta ke stavbě nesplňuje parametry vyhlášky č. 501/2006 Sb., že se vodoprávní úřad ve svém stanovisku nezabýval vlivem stavby na nedaleké prameniště vodního zdroje a že stavba negativně zasáhne do biotopu zvláště chráněných rostlin a živočichů.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Námitky žalobce shledal nedůvodnými.

B) Žaloba a stanoviska dalších účastníků

4. Žalobce v žalobě požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - a) žalovaný negativně zasáhl do právní sféry žalobce tím, že potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu i přes zjištěné zásahy do pozemků žalobce. Správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že stavebník dosud nezahájil stavbu, nýbrž že jen neodkladně odstranil zbytky stavby původní. Stavebník ale již stavbu zahájil, a to provedením výkopu nosícího prvky plánované stavby, a také již pokácel stromy překážející výstavbě. Zbytky původní stavby se na pozemku stavebníků nacházely již desítky let a nebyly způsobily kohokoli ohrožovat. Přítomnost tvrzeného nebezpečného odpadu (azbestu) mohli stavebníci zjistit až po zahájení výkopových prací těžkou technikou. Podle § 135 stavebního zákona má o nařízení neodkladného odstranění stavby či nutných zabezpečovacích prací proběhnout správní řízení, jehož účastníkem by měl žalobce být. Žalovaný nemá pravdu, že takové řízení probíhá jen tehdy, pokud vlastník stavby nepostupuje podle § 154 stavebního zákona, neboť ten vlastníku stavby jen ukládá povinnost neprodleně ohlásit stavebnímu úřadu závady na stavbě, které ohrožují životy a zdraví. Žalovaný rovněž nezjistil řádně skutkový stav, neboť k námitce zásahu do pozemku žalobce, potvrzeného dne 23. 6. 2020, odkázal jen na výsledky stavebního dozoru ze dne 24. 9. 2020, aniž provedl vlastní šetření. K nápravě závadného stavu přitom nedošlo;
 - b) žalovaný potvrdil umístění stavby, aniž by byl řádně zajištěn přístup ke stavebnímu pozemku parc. č. X. Je-li přístupová cesta ke stavbě vybudována nezákonně, nemůže být jejím prostřednictvím splněna podmínka pro vydání územního rozhodnutí. Stavební úřad nemůže umístit stavbu, pokud je k ní zajištěn přístup na základě nezákonného nebo neplatného právního titulu. Stavebník sice obdržel souhlas s dočasným odnětím pozemku parc. č. XC ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) za účelem vybudování přístupové cesty ke stavbě, avšak podmínkou bylo zřetelné vyznačení záboru, k čemuž nedošlo, takže stavebník neoprávněně zabral i další půdu. Výklad žalovaného, že podmínky stanovené v souhlasu s dočasným odnětím půdy ze ZPF platí až od právní moci územního rozhodnutí, je v rozporu se smyslem a účelem zákona o ochraně ZPF, neboť by vedl k neomezenému nakládání s odňatou

půdou do vydání rozhodnutí v navazujícím řízení. Pozemek parc. č. XC nedisponuje ani technickými vlastnostmi, které by umožňovaly pohyb těžké stavební techniky bez poškozování žalobcových pozemků. Jde o nezpevněný pozemek v kopcovitém terénu, který je v některých částech užší než 2 metry. Žalovaný ale v rozporu se skutečným stavem přejal tvrzení stavebníka, že na stavební pozemek přijíždí jen osobním automobilem. Dále stavebník v souvislosti se stavbou rozšířil těžkou technikou cestu, nacházející se na pozemku parc. č. XD (která není v jeho vlastnictví), a k jejímu zpevnění v blízkém lesním porostu uložil železobetonové pražce, čímž poškodil lesní pozemky a nenapravitelně zasáhl do biokoridoru a biotopu kriticky ohroženého živočicha jasoně dymnivkového mj. vyhlazením dymnivky bobovité, aniž mu ze zákazu takových zásahů udělil příslušný orgán výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“);

- c) žalobci bylo upřeno právo na přezkoumání stanoviska orgánu ochrany přírody ze dne 21. 5. 2020, č. j. MUSP 40973/2020, které bylo podkladem územního rozhodnutí, jelikož nadřízený orgán ochrany přírody ve vyjádření ze dne 4. 1. 2021, č. j. KUOK 240/2021 uvedl, že se nejedná o závazné stanovisko, ale pouze o vyjádření podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které nelze rušit či měnit postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu, ačkoli totéž souhrnné vyjádření bylo ve vztahu k vodnímu hospodářství označeno za závazné stanovisko a takto přezkoumáno;
- d) orgán ochrany přírody nezjistil řádně skutkový stav. Jeho tvrzení v Souhrnném vyjádření ze dne 21. 5. 2020, že stavbou nedojde k narušení místního rázu a k zásahu do životního prostředí, je v rozporu s návrhem územního plánu S. M., který v návaznosti na posuzování vlivů na životní prostředí tuto lokalitu vylučuje z ploch určených k možné výstavbě. Příjezdová cesta k pozemku parc. č. X vede dle územního plánu S. M. z roku 2006 přes biokoridor a skrz významný krajinný prvek prameniště a niva potoka s přilehlým mokřadem s výskytem silně ohrožené zdrojovky potoční, jejíž výskyt v dané lokalitě potvrdil orgán ochrany přírody (sdělení z 5. 9. 2017) i nálezořá databáze AOPK a potvrzuje jej i samotné územní rozhodnutí, které jako podmínku umístění stavby zakázalo stavebníkům zasahovat do mokřadu. Tento zákaz stavebník zcela ignoroval, jelikož vybudoval těžkou technikou příjezdovou cestu přímo skrz mokřad a prameniště, jehož přítok uložil do plastového potrubí, čímž došlo k nenávratnému poškození mokřadu jeho vysušením a poškození a zmenšení populace zdrojovky, což dokládá výsledek výzkumu vegetace evropských pramenišť provedeného v místě dne 25. 5. 2020. Realizací stavby a jejím užíváním dojde také k rušení ptáků jako je chřástal polní, sluka lesní, jeřábek lesní a tetřev obecný. Stavební úřad pochybil, pokud nezahájil řízení o výjimce podle § 56 ZOPK. Stavba má být také napojena na veřejný rozvod elektřiny, s čímž orgán ochrany přírody také souhlasil, aniž vzal v potaz, že nejbližší bod energetické sítě je stovky metrů vzdálen, což bude vyžadovat rozsáhlé výkopové práce zasahující do biotopů chráněných živočichů. Žalovaný tyto skutečnosti nezohlednil;
- e) žalovaný rezignoval na zjišťování skutkového stavu a odkázal na vyjádření orgánu ochrany přírody o činnosti České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“), která žádné porušení ZOPK v dotčeném území nezjistila a uvedla, že na pozemku parc. č. X nebyly žádné nálezy zdrojovky potvrzeny, aniž zohlednil námitku žalobce, že se tento druh nachází v bezprostřední blízkosti na vedlejším pozemku a že do jeho biotopu bylo zasaženo budováním příjezdové cesty. Nadto bylo inspekční šetření provedeno mimo

vegetační období zdrojovky a jeho závěry jsou v rozporu s dokumentací pořizovanou na místě v předchozích letech a s výsledky biologického průzkumu doc. Mgr. H., Ph. D., z 25. 5. 2020. Závěr biologického průzkumu Mgr. F., Ph. D., na který žalovaný odkázal, je v rozporu s pozorováním, které v dané lokalitě provádí RNDr. M., Mgr. H., Ph. D. a v rozporu s fotodokumentací;

f) žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou nedostatků stanoviska vodoprávního úřadu. Ten nepopsal a nezjišťoval stav vodních zdrojů na předmětných pozemcích a ignoroval, že došlo k zatrubnění blízkého prameniště a vysušení části mokřadu, a tím k výraznému ovlivnění odtokových poměrů v lokalitě. Žalovaný, stejně jako stavební úřad, nezjistil poměry v lokalitě a jen přejal nesprávné a nepřezkoumatelné závěry vodoprávního úřadu.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Stavebník nebezpečný odpad zlikvidoval v souladu se zákonem a žalovaný se nedomnívá, že by bylo možné zjistit existenci nebezpečného odpadu až po zahájení výkopových prací. Stavebník tedy nezahájil stavební práce, ale pouze odstranil zbytky původní stavby. Žalovaný dále trvá na tom, že souhlas s odnětím pozemků ze ZPF není samostatným rozhodnutím, ale je závaznou částí územního rozhodnutí a stavebník je proto povinen plnit podmínky stanovené v souhlasu s odnětím pozemku ze ZPF až ode dne, kdy územní rozhodnutí nabude právní moci. Stanovisko vodoprávního úřadu je dle žalovaného zákonné, v oblasti není zakázána výstavba rekreačních objektů, dotčený pozemek se nenachází v záplavovém území ani v ochranném pásmu vodního zdroje. V projektové dokumentaci je také vyřešena otázka zásobování objektu vodou, odvádění akumulace nebo čištění odpadních vod s následným vypouštěním do vod povrchových nebo podzemních, jakož i vsakování nebo zadržování a odvádění povrchových vod vzniklých dopadem srážek na tyto stavby. Vlivem na prameniště se vodoprávní úřad zabýval a konstatoval, že prameniště není vodním zdrojem ve smyslu zásobování pitnou vodou a nemá vyhlášena ochranná pásma, a tudíž se dále vlivem stavby na něj nezabýval. Při šetření ČIŽP nebylo zjištěno jakékoli porušení ZOPK. Plánovaná stavba je umístěna zcela mimo mokřad a tento nepožívá žádný stupeň územní ochrany, i přesto byla stanovena podmínka, že nesmí dojít k jakémukoli zásahu do tohoto mokřadu nebo k narušení vodního režimu prameniště.
6. Stavebník, jakožto osoba na řízení zúčastněná, ve vyjádření uvedl, že pozemek parc. č. X zakoupil v roce 2019 a hned začal vyřizovat potřebná povolení pro stavbu rekreační chaty. Se sousedem, panem J. starším, se dohodl na vzájemném využívání pozemků v průběhu stavby. Po několika týdnech se ale ve věci začal angažovat jeho syn – žalobce, který inicioval kontroly ze strany ČIŽP, a který mu získání potřebných povolení ztěžuje a stavebník je tak neustále pod tlakem různých oznámení a kontrol. Následně informoval soud o tom, že dne 7. 9. 2021 bylo ve věci vydáno stavební povolení.
7. Při jednání soudu dne 22. 11. 2022 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobce dodal, že došlo k naplnění jeho obav vyjádřených v žalobě, že stavební činností stavebníka dojde k zásahu do biotopu zdrojovky prameniště, což doložil zprávou ČIŽP ze dne 9. 9. 2022. Aktuálním vyjádřením ČIŽP je výskyt zdrojovky v lokalitě potvrzena a naopak popřena správnost biologického šetření Mgr. F., z něhož stavební úřad vycházel. Zdrojovka se dle žalobce vyskytuje v dané lokalitě na řadě pozemků, a to jak na pozemcích žalobce, tak na pozemcích státu, k čemuž odkázal na studii Mgr. M. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí nemůže sloužit jako podklad k umístění stavby, neboť příjezdová cesta vede

přes pozemky žalobce bez jeho souhlasu, o čemž svědčí nové vytýčení hranic pozemků s tím, že vedení hranic mezi pozemky bude znalecky ověřeno ve sporném řízení vedeném u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 9 C 199/2021. Dále žalobce vysvětlil, že stavebník používá k přístupu k pozemku parc. č. X jednak cestu vedoucí po obecním pozemku parc. č. XD, přičemž ale používá žalobcův pozemek parc. č. XE, neboť na pozemku parc. č. XD se již cesta fakticky nenachází (je zarostlá vzrostlými stromy), a dále používá k přístupu i cestu z druhé strany, kde ale nevyžívá jen svůj pozemek parc. č. XF, neboť reálně se přístupová cesta nachází na žalobcově pozemku parc. č. XA. Rovněž pozemek parc. č. XB používá stavebník v rámci realizace stavby bez souhlasu žalobce. V územním řízení byly tyto skutečnosti namítány, ale stavební úřad na ně nereagoval.

8. Žalovaný vůči tvrzením žalobce namítl, že vybočují z mezí žalobci příslušejících námitek a z části se jedná o námitky proti realizaci stavby a nikoli proti zákonnosti rozhodnutí o jejím umístění.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Pro posouzení věci je zásadní, jaký je rozsah subjektivních (objektivním právem založených) práv, která žalobci, jakožto účastníku správního a posléze soudního řízení přísluší.
11. Krajský soud předně uvádí, že v územním řízení je účastenství vlastníků sousedních nemovitostí založeno dotčením jejich vlastnického, resp. jiného věcného práva k těmto sousedním nemovitostem [§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Tím je ale současně předurčen rozsah námitek, které jsou vlastníci sousedních nemovitostí oprávněni v územním řízení uplatnit (§ 89 odst. 4 věta druhá a čtvrtá ve spojení s odst. 3 částí věty za středníkem stavebního zákona, podle nichž *osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno, přičemž k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží*). Ve stejném rozsahu pak náleží vlastníkům sousedních nemovitých věcí, jakožto žalobcům, aktivní věcná legitimace v soudním řízení. Vlastník sousední nemovitosti je proto oprávněn napadnout územní rozhodnutí pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou jeho vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak mu nepřislouší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolával ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jeho vlastnického práva. Pokud by se soud věcně zabýval námitkami žalobce, které nesouvisejí s ochranou jeho vlastnického práva k nemovitostem, dostal by tím žalobce z pozice osoby domáhající se ochrany vlastních veřejných subjektivních práv do pozice dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ale žalobci coby soukromé fyzické osobě nenáleží, a tudíž mu nelze přiznat postavení garanta zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.).
12. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dovodil: „*Soudní řád správní je svojí povahou ‚obránnou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve*

správním soudnictvím, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“

13. V daném případě je sice zjevné, že žalobci náleží procesní žalobní legitimace, ale rozsah toho, co je oprávněn v soudním řízení namítat, je determinován jeho postavením v územním řízení, tj. důvodem jeho účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013-56, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017-28). Věcná legitimace žalobce je omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany vlastnického práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92). Soud se proto zabýval věcnou legitimací žalobce i ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům (shodně srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2022, č. j. 43 A 90/2019-50). Dospěl-li k závěru, že žalobce je oprávněn uplatnit námitku daného obsahu, věcně se jí zabýval.

Již realizované dotčení pozemků žalobce stavební činností stavebníka

14. Žalobce napadá rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o umístění stavby. Takové rozhodnutí umísťuje stavbu na konkrétní pozemek, neopravňuje však stavebníka předmětnou stavbu realizovat, to umožňuje až navazující stavební povolení. Uvedl-li žalobce, že stavebník již zahájil stavební práce, při nichž dochází k zasahování do jeho vlastnického práva, je třeba zdůraznit, že předmětem přezkumu krajského soudu je žalobou napadené rozhodnutí, nikoli jakákoli reálná stavební činnost stavebníka. Při přezkoumávání územního rozhodnutí nemá soud prostor pro hodnocení, zda již byla stavba zahájena a zda jakékoli již provedené stavební práce mohly negativně ovlivnit či negativně zasáhnout do vlastnického práva žalobce. Má-li žalobce za to, že stavebníci uskutečňují nepovolenou stavební činnost, může učinit v tomto směru podnět ke stavebnímu úřadu a neučiní-li tento úřad příslušná opatření, může se žalobce obrátit na úřad jemu nadřízený s žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti a v krajním případě (a za splnění podmínek stanovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS) se zásahovou žalobou domáhat u soudu ochrany proti nezahájení řízení o odstranění černé stavby. Námitky tohoto obsahu však nemají prostor v žalobě proti rozhodnutí žalovaného o umístění stavby.
15. Z žalobních tvrzení i obsahu spisu nadto vyplývá, že namítanou stavební činností, realizovanou ještě před vydáním rozhodnutí o umístění stavby, se již stavební úřad z podnětu žalobce zabýval. Stavební úřad na str. 4 svého rozhodnutí shrnul zjištění učiněná jím při výkonu státního dozoru dne 24. 9. 2020 na pozemku parc. č. X, přičemž soud ověřil, že tato zcela odpovídají obsahu protokolu č. j. MUHA 7184/2020 a zákresu v mapě, fotodokumentaci a dokladům o odvozu odpadů, které jsou jeho přílohou. Stavební úřad na místě nezjistil žádný zásah do žalobcových pozemků parc. č. parc. č. XA a XD ani parc. č. XE a XG, které sousedí s pozemkem, na nějž byla stavba umístěna, či s přístupovými cestami. Zjištěný zářez do terénu v místě uvažované stavby (o rozměrech 9,7 x 8,3 m a max. hloubce 3 m) vyhodnotil stavební úřad s přihlédnutím k tvrzení stavebníka a jím doloženým dokladům o odvozu odpadů jako neodkladné odstranění

zbytků původní stavby dle § 135 stavebního zákona, byť bez příslušného rozhodnutí, a nikoli jako zahájení stavby nové. Přisvědčil přitom stavebníkovi, že pokud se pozemek se zbořeníštěm nachází v otevřené krajině, kde se mohou nekontrolovaně pohybovat cizí osoby, jde o potenciální ohrožení života nebo zdraví osob nebo zvířat.

16. Výhrady žalobce vůči postupu stavebního úřadu a jeho závěrům však není soud oprávněn při rozhodování o žalobě proti územnímu rozhodnutí ve věci nové stavby řešit, neboť případné vady v postupu stavebníka či nedostatky ve zjištěních a hodnocení zjištěných skutečností stavebním úřadem o tom, zda se na pozemku stavebníka nacházel nebezpečný stavební odpad a zda byl stavebník oprávněn i bez nařízení stavebního úřadu odstraňovat stávající stavbu, nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí o umístění předmětné nové stavby.
17. Žalovaný se námitkou žalobce proti závěrům stavebního úřadu o neodkladném odstraňování stavby zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí, přičemž se ztotožnil s jeho závěrem, že se nejednalo o nepovolené zahájení stavebních prací, nýbrž jen o neodkladné odstranění zbytků rozvalin původní stavby.
18. Krajský soud k tomu uvádí, že je třeba v první řadě rozlišit odstraňování existující stavby jakožto stavební činnost od pouhého vyklizení stavebního pozemku v podobě odstranění a odvozu zbytků rozvalin již neexistující stavby. V prvním případě podléhá odstraňování staveb (s výjimkou staveb uvedených v § 103 stavebního zákona), stejně jako jejich umístování, povolovacímu procesu upravenému v § 128 stavebního zákona (Povolení odstranění stavby, terénních úprav a zařízení), přičemž u řady staveb postačuje oznámení, na něž stavební úřad reaguje souhlasem (srov. § 128 odst. 2 a 3 stavebního zákona). Pokud vlastník stavby, k jejímuž odstranění je třeba získat povolení podle § 128 stavebního zákona, odstraní stavbu bez takového povolení, resp. souhlasu, může být sankcionován za přešůpek podle § 178 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Kromě toho je podle § 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vlastník stavby povinen neprodleně ohlásit stavebnímu úřadu závady na stavbě, které ohrožují životy či zdraví osob nebo zvířat, přičemž stavební úřad je na základě takového oznámení (nebo i bez něj) oprávněn podle § 135 stavebního zákona nařídit vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečit její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením. Nesplnění ohlašovací povinnosti může být sankcionováno podle § 179 odst. 1 písm. j) stavebního zákona. Staveb obsahujících azbest se přitom týká zvláštní úprava – viz § 128 odst. 1, 5 a 6 a § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona.
19. Byť v posuzované věci není soudu z obsahu spisu zcela zřejmé, jakou povahu měla činnost stavebníka ve vztahu k původní stavbě, resp. jejím zbytkům (z vyjádření žalovaného k námitce na str. 8 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný hodnotil činnost stavebníka jako pouhé odstranění odpadu), souhlasí krajský soud s žalobcem, že § 154 odst. 1 stavebního zákona ukládá vlastníku stavby ohrožující životy a zdraví povinnost bezodkladně tuto skutečnost ohlásit stavebnímu úřadu a nezakládá oprávnění takovou stavbu ihned bez dalšího odstranit (pozn. pochopitelně nehrozí-li taková stavba bezprostředně zřícením). V posuzované věci bylo ale předmětem přezkumu v odvolacím řízení vydané rozhodnutí stavebního úřadu o umístění nové stavby, tudíž žalobce nedůvodně vytýká žalovanému, že tento neprovedl vlastní šetření stran postupu stavebníka při odstraňování stavby původní. S ohledem na předmět řízení by byla tato šetření nadbytečná. Případné pochybení vlastníka stavby při odstraňování původní stavby mohla

mít vliv na jeho případnou odpovědnost za některý z výše uvedených přestupků, nikoli však na zákonnost umístění stavby nové.

20. Pro úplnost krajský soud uvádí, že stavební úřad se v řízení o umístění stavby zřetelně zabýval tím, zda stavebník již bez povolení nezahájil realizaci stavby, neboť v takovém případě by bylo třeba zahájit řízení o odstranění černé stavby, v jehož rámci by se mohl stavebník domáhat jejího dodatečného povolení. Z pohledu vlastníka sousední nemovitosti je však nerozhodné, zda se vede „řádné“ řízení o umístění stavby, nebo zda jde o režim dodatečného povolování, neboť okruh otázek, jimiž se stavební úřad z pohledu ochrany práv vlastníků sousedních nemovitostí zabývá, je v obou řízeních shodný.
21. Žalobní bod a) je tudíž nedůvodný.

Přístupová cesta

22. Podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že „*ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby*“. Splněním této podmínky se stavební úřad podrobně zabýval na str. 4 svého rozhodnutí a následně žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí (a to se zcela správnou úvodní poznámkou, že se námitky žalobce týkající se příjezdové komunikace nijak nedotýkají vlastnického práva žalobce). Vlastnického práva žalobce by se tato okolnost mohla přímo dotýkat jedině tehdy, pokud by přístupová cesta k pozemku parc. č. X vedla přímo přes jeho pozemek, popř. pokud by z důvodu své blízkosti k žalobcovým pozemkům existence takové cesty výkon jeho vlastnického práva k těmto pozemkům jakkoli přímo ovlivňovala. Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu ale vyplývá, že přístupová cesta k pozemku parc. č. X, na kterém má stát stavba, je vedena po trase vedoucí přes pozemky parc. č. XH → XD → XF → XC, jejichž vlastníkem žalobce není, přičemž žalobce v žalobě neuvedl, jak konkrétně by případnými nedostatky parametrů přístupové cesty ke stavbě, vedoucí po těchto pozemcích, mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k jeho vlastním pozemkům. Ochrana cizího majetku žalobci nepřísluší.
23. V žalobě žalobce ve vztahu k příjezdové cestě uvedl pouze námitky shrnuté výše v odst. 4 pod písm. b), které se týkaly nedodržení podmínek dočasného odnětí pozemku parc. č. XC ze ZPF, technických nedostatků cesty nacházející se na pozemku parc. č. XC, neumožňující pohyb těžké techniky, a dále rozšíření cesty nacházející se na pozemku parc. č. XD těžkou technikou a uložení železobetonových pražců v blízkém lese.
24. Při jednání soudu dne 22. 11. 2022 žalobce nově namítl, že příjezdová cesta ke stavebnímu pozemku parc. č. X ve skutečnosti vede přes jeho pozemky, o čemž má svědčit nové vytýčení hranic pozemků s tím, že aktuálně probíhá u Okresního soudu v Šumperku ohledně hranic pozemků spor. Popsal, že fakticky stavebník namísto cesty vedoucí po obecním pozemku parc. č. XD používá jeho pozemek parc. č. XE, a k přístupu z druhé strany využívá namísto pozemku parc. č. XF, jeho pozemek parc. č. XA, a dále i pozemek parc. č. XB. Uvedl, že námitku takového obsahu v územním řízení uplatnil, avšak stavební úřad se jí nezabýval.
25. Novou argumentací žalobce se ale soud nemohl věcně zabývat. Žalobní body je totiž dle kogentního § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. možné rozšiřovat jen do uplynutí lhůty pro podání žaloby. Po uplynutí této lhůty již není možné přidávat nové žalobní body, lze pouze prohlubovat argumentaci u žalobních bodů včasně vznesených. V posuzované věci bylo

žalobci napadené rozhodnutí doručeno dne 18. 3. 2021, tudíž dvouměsíční lhůta k podání žaloby a tím i k rozšíření žalobních bodů uplynula žalobci již dne 18. 5. 2021. Argumentace faktickou neexistencí cesty na pozemku parc. č. XD, přes který má dle územního rozhodnutí vést trasa přístupové komunikace k pozemku stavebníka, i argumentace vedením trasy přístupové cesty přes pozemky žalobce parc. č. XE a alternativně XA a XB, byly ale poprvé žalobcem uplatněny právě až při jednání soudu dne 22. 11. 2022. Z žalobcem doložených důkazů – vytyčovacího náčrtu a protokolu o vytyčení hranic – ostatně vyplynulo, že se žalobce teprve dne 2. 8. 2021, kdy byly tyto listiny vyhotoveny, o možném rozporu faktického stavu se stavem zapsaným dozvěděl. Krajský soud se tudíž nemohl pozdě uplatněnými žalobními námitkami zabývat.

26. Pouze pro úplnost tak soud uvádí, že tvrzení žalobce o tom, že tyto skutečnosti v územním řízení uplatňoval, je obsahem správního spisu vyvráceno. V územním řízení mohou podle § 89 odst. 1 stavebního zákona účastníci uplatňovat své námitky proti záměru nejpozději u ústního jednání s tím, že k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (z obsahu oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 5. 2020, které bylo žalobci doučeno, přitom vyplývá, že o této skutečnosti byli účastníci poučeni). Žalobce u ústního jednání dne 23. 6. 2020 námitky uplatnil a ve lhůtě stanovené stavebním úřadem následně doplnil podání ze dne 29. 6. 2020. Ve vztahu k příjezdové cestě k zamýšlené stavbě ale uplatil jen námitky týkající se dočasného odnětí pozemku parc. č. XC ze ZPF a zasahování těžkou stavební technikou do okolních pozemků žalobce ve smyslu neoprávněného zasahování do další zemědělské půdy. Žalobce však netvrdil, že se stavebník nemůže ke svému pozemku dostat jinak, než využitím cest fakticky se nacházejících na jeho pozemcích. Ani v následném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce zásah do svých práv skutečnou trasou příjezdové komunikace nenamítl (byť by taková námitka byla s ohledem na koncentraci upravenou v § 82 odst. 4 správního řádu opožděná). Konečně je třeba dodat, že i kdyby žalobce uvedené námitky uplatnil v žalobě (a ne až při jednání), nemohl by k nim soud přihlížet, neboť by jejich uplatnění znamenalo obcházení principu koncentrace správního řízení a také by popíral princip subsidiarity správního soudnictví (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 654-656, nebo rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 255/2017-47, bod 24, a ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021-59, bod 18, příp. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 A 16/2020-86, body 14 a 15). Současně z obsahu spisu nevyplývá, že by stavební úřad disponoval podklady, z nichž by mohl dospět k závěru, že se na pozemcích (částech pozemků) parc. č. XD a XF cesta fakticky nenachází.
27. K námitkám žalobce týkajícím se záboru ZPF v souvislosti s přístupovou cestou žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl (byť opět zcela správně s poznámkou, že se tyto námitky netýkají vlastnického práva žalobce), že přístup k předmětné stavbě je dostatečně zajištěn, za tímto účelem došlo k dočasnému odnětí části pozemku parc. č. XC ze ZPF a byly stanoveny podmínky, za kterých může být zábor učiněn. Následně je pak pozemek napojen přes pozemek ve vlastnictví stavebníků parc. č. XF na pozemek parc. č. XD, který je ve vlastnictví S. M. Dále uvedl, že podmínka, aby stavebník před zahájením prací zřetelně vyznačil hranice záboru dle podmínek stanovených v souhlasu k dočasnému odnětí pozemku ze ZPF, platí až od právní moci územního rozhodnutí, a tudíž není-li územní rozhodnutí dosud v právní moci, není tato podmínka vymahatelná.
28. Výše uvedenou argumentaci v napadeném rozhodnutí hodnotí krajský soud jako věcně správnou a reagující na všechny odvolací námitky žalobce. Podle § 10 zákona č. 334/1992

Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, *jedná-li se o záměr povolovaný podle stavebního zákona vyžadující odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu se nevydává a nabrazuje jej povolení záměru podle stavebního zákona*. Z citovaného ustanovení, na které v rozhodnutí odkázal, žalovaný zcela správně dovodil, že pozemky odnímané ze ZPF jsou až do právní moci územního rozhodnutí součástí ZPF. Proto se žalobce mylí, tvrdí-li, že by stavebník mohl do nabytí právní moci územního rozhodnutí nakládat s pozemky odňatými ze ZPF jakkoli, aniž by plnil podmínky stanovené v odnětí ze ZPF. Právě naopak, pozemky jsou ze ZPF odňaty až ve chvíli, kdy územní rozhodnutí nabude právní moci, a stavebník s nimi podle toho může nakládat až od této chvíle.

29. Tvzení žalobce, že stavebník zabral jakoukoli půdu nad rámec schváleného dočasného odnětí ZPF, je opět s předmětem řízení mimoběžné. Případné porušení zákona o ochraně ZPF totiž není předmětem řízení o umístění stavby, a tudíž jej není stavební úřad oprávněn řešit.
30. Stejně tak nenáleží do působnosti stavebního úřadu prověřovat a řešit, zda stavebník případně poškodil položením železobetonových prachů lesní porost a zasáhl do biokoridoru a biotopu jakýchkoli ohrožených živočichů a rostlin bez udělení výjimky podle § 56 ZOPK, neboť tuto problematiku svěřuje zákon orgánům ochrany přírody.
31. Žalobní bod b) je tudíž také nedůvodný.

Přezkum Souhrnného vyjádření odboru životního prostředí

32. Vyjádřil-li se odbor životního prostředí na žádost zpracovatele dokumentace stavby Ing. T. v Souhrnném vyjádření ze dne 21. 5. 2020, č. j. MÚSP 40973/2020, k záměru ze všech hledisek, kterými se v rámci své působnosti zabývá, neznámá to, že veškerá v tomto dokumentu uvedená vyjádření mají automaticky povahu závazného stanoviska. V předmětném Souhrnném vyjádření jsou obsažena stanoviska vodoprávního úřadu, orgánu ochrany přírody, orgánu na úseku odpadového hospodářství, ochrany ZPF, ochrany ovzduší a státní správy lesů.
33. Podle § 44 odst. 1 ZOPK nelze vydat územní rozhodnutí bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody v případě, že jde o stavební záměr na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti. Kladné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody je dále podle § 4 odst. 2 ZOPK nezbytné v případě, že by mohlo v důsledku územního rozhodnutí dojít ke škodlivému zásahu do významného krajinného prvku.
34. Pozemek parc. č. X v k. ú. X, na němž byla stavba umístěna, se ale nenachází na území národního parku ani na území chráněné krajinné oblasti ani se na něm nenachází významný krajinný prvek, do kterého by mohlo být umístěním předmětné stavby zasaženo. S ohledem na uvedené nebylo vydání předmětného územního rozhodnutí podmíněno vydáním závazného stanoviska orgánu ochrany přírody.
35. Stavebnímu úřadu tak sice nic nebránilo použít i tuto část Souhrnného vyjádření jako podklad svého rozhodnutí, žalovaný však nepochybil, pokud netrval na přezkoumání stanoviska orgánu ochrany přírody vyjádřeného v předmětném Souhrnném vyjádření nadřízeným orgánem postupem podle § 149 správního řádu, obzvláště pokud mu sám nadřízený orgán ochrany přírody (tj. příslušný odbor žalovaného) ve sdělení ze dne 4. 1. 2021 uvedl, že výše citované vyjádření odboru životního prostředí v působnosti orgánu ochrany přírody nemá povahu závazného stanoviska. Žalobce tudíž nemohl být zkrácen

na svém právu na instanční přezkum závazného stanoviska, neboť závazné stanovisko nebylo vydáno.

36. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že některé části Souhrnného vyjádření odboru životního prostředí povahu závazného stanoviska měly, a to konkrétně vyjádření příslušného odboru v působnosti vodoprávního úřadu.
37. Žalobní bod c) je tudíž také nedůvodný.

Škodlivý zásah do přírody

38. Veškerá tvrzení žalobce o nedostatečných zjištěních orgánu ochrany přírody, resp. stavebního úřadu a žalovaného, týkající se ochrany přírody, jsou námitkami, které v souladu s výše uvedeným žalobci nepřísluší, neboť jeho věcná legitimace nezahrnuje ochranu veřejného zájmu (zde zájmu na ochraně přírody v podobě ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů), nýbrž jen ochranu jeho vlastních subjektivních veřejných práv. Jakékoli zásahy do přírody v souvislosti s budováním dočasné přístupové cesty se dle tvrzení žalobce netýkaly jeho pozemků a nadto se mělo jednat o činnost předcházející vydání rozhodnutí o umístění stavby, tudíž z nich jakoukoli nezákonnost tohoto rozhodnutí nelze dovozovat. Stejně tak z tvrzení žalobce, že již provedenými pracemi došlo k ovlivnění stavu prameniště a mokřadu, neplyne žádný možný rozpor napadeného rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, se zákonem, nota bene nezákonnost, která by se týkala práv žalobce, a tudíž se jím soud nemůže zabývat.
39. Opět proto jen nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvádí, že orgán ochrany přírody v Souhrnném vyjádření ze dne 21. 5. 2020 výslovně uvedl, že z hlediska svých kompetencí nemá zásadní námitky, neboť stavba *„nezasahuje do žádného zvláště chráněného území, nenachází se v Ptačí oblasti, přímo nekoliduje s prvky ÚSES – pouze je v blízkosti nefunkční části lokálního biokoridoru LBK2, nevyžaduje kácení dřevin rostoucích mimo les a nedochází k zásahu do žádného vodního toku. Svým architektonickým a materiálovým provedením dle předložené PD nenaruší místní krajinný ráz – jedná se o využití rozvalin původního domu někdejší osady U. (dnes J.) s využitím pro nepravidelný pobyt 3-členné rodiny a jednopodlažní stavba se sedlovou střechou bude mít charakter původní zemědělské usedlosti z 18. – 19. století.“* Současně ale orgán ochrany přírody upozornil na nutnost provést před zahájením stavebních prací biologický průzkum lokality za účelem zjištění případného aktuálního výskytu zvláště chráněných druhů a tento případný výskyt řešit postupem podle § 56 ZOPK.
40. Tento průzkum byl realizován Mgr. M. F., Ph. D., osobou autorizovanou ke zpracování biologických hodnocení, která ve zprávě konstatovala, že v přímém střetu se záměrem nebyla přítomnost zvláště chráněných druhů zjištěna, stejně jako nebyl výskyt takových druhů zjištěn ve střetu s již provedenými terénními činnostmi. Na obsah této zprávy stavební úřad v rozhodnutí odkázal. K zabránění kolize zvláště chráněných druhů s přístupovými komunikacemi a stavbou vedlejšího vedení NN nicméně stanovil stavební úřad jako podmínky č. 3 a 4 územního rozhodnutí, že během činností souvisejících se stavbou nesmí dojít k jakémukoli zásahu do mokřadu na pozemku parc. č. XA, kde roste populace zdrojovky hladkosemenné pravé, ani k narušení vodního režimu tohoto prameniště, a dále že při výkopu kabelové trasy budou zřetelně označeny trsy kosatce sibiřského, výkop bude prováděn tak, aby nedošlo k jejich poškození a trasa kabelového vedení nebude v nejnižších partiích vedena přes mokřad s populací prsatce májového.

41. Žalobce v odvolání namítal, že je rozhodnutí stavebního úřadu vnitřně rozporné, pokud na straně jedné hovoří o absenci přímého střetu záměru se zvláště chráněnými druhy rostlin a živočichů, a na straně druhé stanovuje zákaz zásahu do mokřadu na pozemku parc. č. XA, kde uznává potvrzený výskyt kriticky ohrožené zdrojovky pramenišní. Žalobce odkázal na vyjádření ČIŽP připouštějící možnost zásahu do biotopu a přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů v místě stavby a namítl nutnost vydání rozhodnutí o výjimce podle § 56 ZOPK.
42. Žalovaný s ohledem na obsah odvolacích námitek požádal o vyjádření příslušný dotčený orgán ochrany přírody. Ten v přípisu ze dne 28. 1. 2022, č. j. MUSP 9116/2021 zdůraznil, že ve věci nepodával závazné stanovisko, ale prosté vyjádření, v němž upozornil na povinnost projednat případný zásah do dřevin rostoucích mimo les s příslušným orgánem a také na nutnost provést před zahájením stavebních prací biologický průzkum lokality. Dále uvedl, že posuzovanou věc konzultoval s ČIŽP, která při svém inspekčním šetření žádné porušení ZOPK (tj. jakékoli zásahy do chráněných druhů ve smyslu § 49 ZOPK) nezjistila. Rovněž zdůraznil, že podmáčené stanoviště (mokřad) je mimo prostor umísťované stavby a nepoživá žádný stupeň územní ochrany. Závěrem upozornil na to, že byť z biologického průzkumu vyplynulo, že přímo na stavebním pozemku se zvláště chráněné druhy nevyskytují, není vyloučen jejich výskyt v okolní navazující krajině, a tudíž je na stavebním úřadu, jaké podmínky pro ochranu okolní krajiny v rozhodnutí stanoví.
43. Žalovaný na str. 10 obsah sdělení orgánu ochrany přírody shrnul a uzavřel, že stavební úřad v popsané situaci při vydání územního rozhodnutí ani stanovením podmínek nepochybil.
44. Žalovaný tedy vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Žalobce zřetelně nerozlišuje výskyt zvláště chráněných druhů přímo na stavebním pozemku a přístupových cestách k němu (který však nebyl v průběhu řízení před správními orgány doložen), jež by zajisté vedly orgán ochrany přírody k nevydání souhlasného stanoviska bez předchozího udělení výjimky dle § 56 ZOPK, od výskytu takových druhů v širším okolí stavby, jenž vedl stavební úřad k formulaci podmínek č. 3 a 4 územního rozhodnutí. Pokud příslušný orgán ochrany přírody dospěl k závěru, že k dotčení zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů ani jejich biotopů předmětnou stavbou nedojde, a tudíž není důvod k vedení řízení o výjimce ze zásahů podle § 56 ZOPK, není stavební úřad oprávněn tento závěr zpochybňovat. Sám totiž není k zahájení a vedení tohoto řízení oprávněn.
45. V rozhodnutí o umístění stavby není řešen způsob realizace stavby. Ta je předmětem stavebního povolení. Případné nedodržení podmínek č. 3 a 4 stanovených stavebním úřadem v územním rozhodnutí k ochraně přírody v okolí může být sice důvodem pro postih stavebníka ze strany ČIŽP a případně i stavebního úřadu, či dokonce orgánů činných v trestním řízení, nemůže však být důvodem k hodnocení těchto podmínek jako nezákonných soudem.
46. Důkazy k prokázání nesprávně zjištěného skutkového stavu (fotodokumentace, zpráva o stavu lokality ze dne 25. 5. 2020 a vyjádření a výpovědi Mgr. M., Mgr. H. a Mgr. F.), které žalobce nepředložil v územním řízení a které se nadto netýkají námitek, jež mu ve smyslu § 89 stavebního zákona příslušelo uplatňovat, krajský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť by z nich nemohl zjistit žádné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní skutečnosti.

47. Žalobní body d) a e) jsou tudíž také nedůvodné.

Stanovisko vodoprávního úřadu

48. Vodoprávní úřad v Souhrnném vyjádření odboru životního prostředí ze dne 21. 5. 2020 uvedl, že realizace stavby je z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) možná za splnění podmínek, že stavbou ani jejím provozem nebude ohrožena či zhoršena jakost povrchových či podzemních vod a nedojde ke zhoršení odtokových poměrů v lokalitě, že dojde k zabránění úkapům závadných (obzvláště ropných) látek ze stavebních strojů a že žumpa bude řešena jako bezodtoká a vodotěsná.
49. Byť se námitky žalobce směřující proti obsahu závazného stanoviska vodoprávního úřadu nijak konkrétně netýkaly žalobcova vlastnického práva k jeho pozemkům, vypořádal se s nimi žalovaný na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný si s ohledem na obsah odvolacích námitek vyžádal v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nadřízeným vodoprávním úřadem. Nadřízený úřad – Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství – přípisem ze dne 11. 1. 2021, č. j. KUOK 3421/2021 předmětné závazné stanovisko potvrdil. Uvedl, že se stavbou dotčený pozemek parc. č. X sice nachází v chráněné oblasti přirozené akumulace vod (CH. Ž. – K.), avšak § 28 odst. 2 vodního zákona výstavbu nových objektů k rekreaci v tomto území nezakazuje. Projektová dokumentace předložená v územním řízení dle vodoprávního úřadu v souladu s § 5 odst. 3 vodního zákona řeší zásobování objektu vodou i způsob likvidace odpadních vod jejich akumulací ve vodotěsné jímce dostatečné kapacity, jakož i hospodaření se srážkovými vodami. Dále zdůraznil, že prameniště, o jehož osud se žalobce obává, není zdrojem pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, a tudíž kolem něj nejsou vyhlášena ochranná pásma vodního zdroje a není tak ani předmětem zájmu vodoprávního úřadu.
50. V souladu s požadavkem žalovaného se pak ještě shodně k námitkám žalobce vyjádřil vodoprávní úřad přípisem ze dne 28. 1. 2022, č. j. MUSP 9116/2021. Shodně s nadřízeným orgánem uvedl, že ochrana prameniště jakožto biotopu, stejně jako ochrana mokřadu, do působnosti vodoprávního úřadu nespadá.
51. Všechny uvedené argumenty dotčených orgánů žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně shrnul a zcela vyčerpávajícím způsobem se tak (nad rámec nutného odůvodnění) s námitkami žalobce vypořádal. V řízení přitom nevystala žádná skutečnost, která by měla žalovaného vést ke zpochybnění závěrů odborného vodoprávního úřadu a k provedení vlastního zjišťování skutkového stavu stran odtokových poměrů v lokalitě. Tvzení žalobce o změně odtokových poměrů, k nimž mělo údajně dojít zatrubněním prameniště a vysušením části mokřadu, je zcela obecné a nepodložené a není tvrzením o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ani tvrzením o zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce. Proto se jím soud blíže nezabýval.
52. Žalobní bod f) je tudíž také nedůvodný.

D) Závěr a náklady řízení

53. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

55. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však této osobě v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 22. listopadu 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu